

GIA ĐÌNH CHỈ CÓ VẬY

Tác giả: Nguyễn Duy Khang (MSCB: 002807)

Đơn vị: Khoa Ngoại ngữ, Tổ công đoàn Bộ môn Ngôn ngữ và văn hóa Anh

Tính đến tháng 6 này thì cũng sắp hai năm từ ngày về chung mái nhà Khoa Ngoại ngữ Trường Đại học Cần Thơ. Cũng chừng đó thời gian, hai chữ gia đình phải được định nghĩa và điều chỉnh lại nhường chỗ để đam mê được bén rễ nhiều hơn.

Kể từ cái ngày nhận quyết định, hai đứa có cuộc sống mới, khung giờ mới và những thử thách khó ai có được. Cứ mỗi sáng 5:00 dậy, 5:30 xuất phát bắt chặp mưa gió để có mặt và lên lớp đúng giờ. Chiều thì tối muộn mới bắt đầu về. Vậy mà cái duyên hay sao, hai đứa chưa từng trễ giờ hay về sớm một hôm nào.

Hai đứa cưới nhau từ sau ngày ra trường, sinh viên cùng một lớp của ngôi trường này luôn. Cái duyên gán bó làm hai đứa phải chia cuộc sống làm hai nửa, một nửa đam mê và một nửa gia đình. Lúc ở bên đam mê thì con cái ở nhà cùng với lũ lâu la mà mỗi khi về đến nhà nghe tụi nó méc thì thấy tự nhiên hết mệt.

Nhà có 1 đứa con trai và 4 con chó nhưng do cưng chiều và ít ở nhà dạy dỗ nên mấy đứa nhỏ nó phá lắm, chủ yếu để gây sự chú ý. Thương nhất là lâu lâu được một ngày hai đứa mà ở nhà nấu cơm cho tụi nó. Nó cứ quanh quẩn và nịnh vì hai đứa nấu cơm rất ngon. Tụi nó biết hết và làm như vậy, chỉ là nó nói mình không kịp hiểu. Mà bác sĩ thường bảo khi nghe được tụi nó nói thì phải đi khám tâm thần, cho nên tới giờ vẫn chưa, chỉ đoán và hiểu cho có.

Trong 4 đứa, thương nhất là con gấu, nó như con gái, thùy mị nét na, dễ thương, ngoan hiền hết nói. Nó hiếu thảo lắm, cha mẹ mà đi ngoài trời tối là lúc nào cũng đi theo để bảo vệ. Trời mưa đường dơ mà không có để cho nhà cửa dơ, không in dấu chân nào. Hai đứa mãi đi dạy nên không dạy tốt hai đứa con của gấu, giờ mẹ nó mới mất sau bao ngày chữa trị tích cực, mỗi ngày thuê bác xe ôm chở đến thú y chính mấy liều thuốc. Qua 3 tuần vẫn không sống nổi dù đã còn nước còn tát. Hai đứa mồ côi rồi nhưng được cái anh em thương nhau lắm nên cũng an ủi phần nào.

Thấy vậy, chứ mất mát chỉ sau hai năm là mất đi con gái “gấu” và bé lạp xương. Chúng bỏ cha mẹ lại. Nhà giờ chỉ còn 5 người, hai đứa, 1 thằng con trai và 2 đứa cháu ngoại (con của gấu có một đứa tên đô la một đứa tên vàng đen vì nó có lông đen nhưng có chỗ ngả vàng luốc luốc giống mẹ nó).

Gia đình giờ chỉ vậy, sáng đi làm, chiều về, hai đứa đói lắm, cái tật ăn ngoài là mất cân bằng cơ thể nên cũng vả lắm. Trước khi về thường điện thằng con trai có gì ăn không con. Nó cũng 17 rồi nhưng chỉ được cái to xác. Về tới nhà, có gì ăn nấy. Từ những ngày đầu mới đi làm, nói thiệt cơm ảnh nấu thì chỉ món kho là ăn tạm, chứ ảnh chiên nhiều khi còn sống. Sau này thì vườn có trồng này kia, cũng có miếng đồ luộc với tô canh đại dương cộng nước cốt hạnh nhà trồng cho chua chua. Ảnh con trai nên ảnh cũng lười lắm được cái. hai năm nay, chiều cha mẹ về đằng nào cũng có một bữa cơm dọn sẵn. Tiêu chớ đồ ăn của ảnh cũng khác người lắm, có bữa vậy bữa khác. Nhà đơn chiếc, gia đình là vậy.

Thấy cũng ngộ ngộ, có những ngày ảnh tự hào là nấu cơm cho cha mẹ ăn và ảnh nấu ngon lắm. Tuy nhiên nhiều lúc cha mẹ về sớm chừng chút là cũng tranh thủ nấu thêm gì đó để bổ sung dinh dưỡng thì ảnh thích ăn đồ cha mẹ nấu hơn, đồ ảnh nấu, ảnh để dành bữa sau ăn sáng. Cha mẹ cũng thường ăn đồ ăn của ảnh nhưng đúng là khi có nấu thêm thì món đó bị rớt hạng. Nhiều khi có đám tiệc, nhà cũng hai đứa nấu, nấu vịt chanh muối 2 con vịt mà vì ngon mình ảnh làm 1 con cũng được. Cơm thì ngày 2 lon cho cả nhà, nấu ăn ngon thì lại không đủ ăn cho 1 buổi. Cuộc sống nó kỳ lạ và tương đối hết sức.

Tính ra ảnh cũng giỏi hơn hai đứa mình so với lúc còn nhỏ vì trước kia làm gì có chuyện cha mẹ đi làm xa đâu. Khó cho ảnh lắm nhưng biết làm sao. Ảnh làm được mọi việc nhà và dĩ nhiên khi có người lớn bên cạnh, ảnh làm tốt. Còn khi cha mẹ đi làm hết thì ảnh đâu có dại gì mà làm cho nó tốt.

Hôm nay, lúc ăn cơm, bà ngoại tụi nhỏ quyết định sẽ đi mua thuốc nhuộm tóc để nhuộm cái chân cho con vàng đen để nó đen hoàn toàn chứ không có chút vàng nữa. Nhắc đến tụi nó mới không giải thích nổi là mỗi khi muốn tắm cho con đô la thì nó

không chịu và nó chỉ la. Mà mở cửa ra sân là ảnh nhảy liền xuống sông trước nhà để tắm một mình.

Mấy bữa trước về phát hiện đồ mới mua giặt và chưa mặc lần nào. Thằng con không hay để hai đứa nhỏ nó xé hết vì bị gió làm rách. Vậy mà tới muốn đánh đòn nó mà đánh không được. Nó lại nó nói chuyện, nó ôm mình, nó nịnh thì thôi. Tự nghĩ là sau này chắc con vàng đen sẽ giống mẹ nó lắm, chắc nó sẽ không phá nữa.

Con cái thì tính luôn là có 3 đứa mà chưa đứa nào nên thân hết. Tội cho tội nó là cha mẹ đi làm xa thường xuyên, ở nhà tự dạy nhau. Khi cha mẹ về thì đã mệt lắm rồi, còn mấy thú vui với tội nó đâu. Tội nó dạy nhau cũng mang nhiều bất công lắm, tội nó không hiểu nhau nên nhiều khi cũng việc ai nấy làm. Đứa tranh thủ phá cho thằng con nó dọn, đứa thì tranh thủ giữ nhà. Có khi thằng em lòi đồ rủ thằng em phá chung cho vui.

Gia đình hai đứa giờ chỉ vậy. Cuộc sống có chút ước mơ và con đường đam mê vẫn luôn cần nhiều nỗ lực. Mấy đứa nhỏ nghe kể giờ cha mẹ cũng có chỗ làm việc rồi, thời gian đầu mới qua cũng vất vả lắm, cứ lông bông, cứ có phòng học trống hay phòng giáo viên là tranh thủ soạn bài. Giờ thì có hẳn cái bàn làm việc trong Khoa. Gia đình nơi làm việc thì được thầy cô rất thương và thông cảm cho hai đứa. Lắm lúc cái chữ gia đình nó ngộ thiệt. Mới đó mà gần 19 năm bên nhau với tài sản là 2 con chó và thằng con trai.